

SKĄD POMYSŁ NA EKSPOZYCJĘ WYSTAWY W POZNANIU?

Od pierwszych dni pełnoskalowej rosyjskiej inwazji na Ukrainę Polska stała się wiernym sojusznikiem, partnerem, a nade wszystko przyjacielem narodu ukraińskiego.

Polacy otworzyli swoje serca, często też drzwi własnych domów, pomagając uchodźcom bądź wspierając rozmaite akcje humanitarne. Również polska społeczność w Ukrainie aktywnie organizuje pomoc w postaci zbiorów żywności, środków higieny czy leków na rzecz przesiedleńców, mieszkańców stref przyfrontowych i walczących obrońców.

Mieszkający w Ukrainie Polacy i osoby polskiego pochodzenia wstępują do szeregów Sił Zbrojnych, także do oddziałów obrony terytorialnej, organizują centra logistyczne w celu sprawnego i zorganizowanego przekazywania wszelkiej pomocy.

Jako organizacja działająca na rzecz rozwoju relacji polsko - ukraińskich, czuliśmy wręcz obowiązek pokazać tę wystawę społeczności poznańskiej.

Ta wystawa jest naszym hołdem i podziękowaniem Bohaterom i Bohaterkom za ich postawę, odwagę, walkę. Nisko schylamy głowy przed ich rodzicami. Dziękujemy!

Maria Andruchiw
#MiastoWspiera

Organizator

STOWARZYSZENIE
SPOŁECZNO-KULTURALNE
POLSKA-UKRAJNA
W POZNANIU

Wsparcie strategiczne

POZnań*

Partner:

Organizator

STOWARZYSZENIE
SPOŁECZNO-KULTURALNE
POLSKA-UKRAINA
W POZNANIU

Wsparcie strategiczne

POZnań*

Partner:

ВІТАЛІЙ СВІНЦІЦЬКИЙ

WITALIJ ŚWINCICKI

Народився 11 вересня 1977 року у містечку Ваніно (Росія) у родині військового. Батько Віталія – Казимир за походженням поляк і ціла родина ходила до римо-католицького костелу та плекала історичні традиції предків.

Після повернення в Україну Віталій у 1991 році закінчив Середню загальноосвітню школу №62 м. Львова. У 2000 році отримав диплом, після навчання на технологічному факультеті у Львівському національному університеті ветеринарної медицини та біотехнологій ім. Степана Гжицького.

У 2005 році Віталій Свінціцький брав участь у Помаранчевій революції, а у 2013 році у Революції Гідності. Коли розпочалась російська агресія, він у 2014 році добровольцем пішов служити у 80-ту окрему десантно-штурмову бригаду.

Повернувшись з війни Віталій продовжив активне суспільно-політичне життя: співорганізував щорічний фестиваль „Active Army Fest”, заснував ГО „Союз ветеранів десанту”, керував ГО „Громадське суспільство і влада”, а також був президентом ФК „Барилів”. Став депутатом Львівської міської ради VII скликання. Паралельно отримував другу вищу освіту – закінчив юридичний факультет Інституту післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки Львівського національного університету ім. Івана Франка.

Після початку повномасштабного російського вторгнення, Віталій Свінціцький знову добровольцем вступив у 80-ту окрему десантно-штурмову бригаду. Попри важке поранення, після нетривалого лікування, повернувся на фронт, де загинув 25 січня 2023 року під Бахмутом.

30 січня у Львівській Архикатедрі Успіння Пресвятої Діви Марії пройшло жалобне богослужіння. Месу відправив архієпископ-митрополит Львівський РКЦ в Україні. Після того, процесія рушила на площу Ринок, де перед Ратушею з героєм попрощались депутати та міський голова Львова. Поховали Віталія Свінціцького на Личаківському цвинтарі. В нього лишилась удова, донька та літній батько.

Віталій Свінціцький нагороджений орденом „За мужність” III ступеня.

Urodził się 11 września 1977 roku w miejscowości Wanino (Rosja) w rodzinie wojskowej. Ojciec Witalija, Kazimierz, jest Polakiem z urodzenia, a cała rodzina uczęszczała do kościoła rzymskokatolickiego i pielęgnowała tradycje historyczne swoich przodków.

Po powrocie na Ukrainę w 1991 roku Witalij ukończył Szkołę Średnią nr 62 we Lwowie. W 2000 roku obronił dyplom na Wydziale Technologii Lwowskiego Narodowego Uniwersytetu Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii im. Stefana Grzyckiego.

W 2005 roku Witalij Świncicki brał udział w rewolucji pomarańczowej, a w 2013 roku w rewolucji godności. Gdy rozpoczęła się agresja rosyjska, w 2014 roku zgłosił się na ochotnika do służby w 80 Oddzielnej Brygadzie Desantowo-Szturmowej.

Wróciwszy z wojny, Witalij prowadził aktywne życie społeczne i polityczne: współorganizował coroczny festiwal „Active Army Fest”, założył organizację pozarządową „Związek Weteranów Wojsk Desantowych”, kierował organizacją pozarządową „Społeczeństwo Obywatelskie i Władza”, był prezesem klubu piłkarskiego „Baryliw”. Został deputowanym Rady Miejskiej Lwowa VII zwołania. W tym samym czasie zdobył drugie wyższe wykształcenie – ukończył Wydział Prawa Instytutu Kształcenia Podyplomowego i Przed-Uniwersyteckiego Lwowskiego Narodowego Uniwersytetu im. Iwana Franki.

Po rozpoczęciu pełnoskalowej inwazji rosyjskiej Witalij Świncicki ponownie zgłosił się na ochotnika do 80 Oddzielnej Brygady Desantowo-Szturmowej. Mimo że został ciężko ranny, po krótkim leczeniu wrócił na front, gdzie zginął 25 stycznia 2023 roku pod Bachmutem.

30 stycznia we lwowskiej katedrze pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny odbyło się nabożeństwo żałobne. Mszę świętą odprawił Arcybiskup Metropolita Lwowski Kościoła Rzymskokatolickiego na Ukrainie. Następnie procesja przeszła na Rynek, gdzie przed Ratuszem bohatera pożegnali deputowani i mer Lwowa. Witalij Świncicki został pochowany na Cmentarzu Łyczakowskim. Pozostawił wdowę, córkę i starszego ojca.

Witalij Świncicki został odznaczony Orderem „Za odwagę” III stopnia.

